Feminismul este o ideologie inspirată de legenda demoniței Lilith, „soția lui Satan”, „ruina lumii”

Despre starea femeii creștine autentice în epoca feminismului

Societatea în care trăim este caracterizată, sub aspect spiritual, de o apostazie aproape universală de la valorile creștine ale Bisericii lui Hristos și înlocuirea lor cu pseudovalori izvorâte din cugetarea rațiunii întunecate prin căderea în păcat sau direct cu concepte demonice, inspirate de grupări plutocratice sataniste, care urmăresc pervertirea, la nivel planetar, a tot ceea ce este bun și decent și înlocuirea sa cu o societate ancorată în răutatea demonică.

Această schimbare de paradigmă, începută în secolul al XIX-lea, continuată intens în secolul XX și dusă la paroxism în primele decenii ale secolului XXI, nu putea ocoli relațiile intime dintre oameni, care formează structura de bază a societății. Cum, contrar manipulărilor cognitive ale teoriilor de gen, care induc iluzia că sexul unei persoane este o chestiune de alegere de rol, lumea este împărțită în bărbați și femei de la începutul istoriei, relația dintre aceștia nu putea să nu fie afectată de apostazia de la dreapta credință și de duhul răzvrătirii contra lui Dumnezeu care a cuprins întreaga lume contemporană.

Maniera în care relația firească și binecuvântată de Dumnezeu dintre bărbat și femeie a fost deturnată și dinamitată se numește *feminism* și despre această ideologie vom vorbi, încercând să arătăm că ea are rădăcini teologice, că este o revoltă împotriva lui Dumnezeu, că este cel mai coroziv flagel la adresa structurii societății în care trăim, dar și că poate fi vindecat prin revenirea la tradiția ortodoxă a Bisericii, adică la binecuvântarea inițială dată de Dumnezeu.

Cum a binecuvântat Dumnezeu relația dintre bărbat și femeie în Scriptură

Mai întâi de toate, așa cum arată și titlul capitolului, primul lucru pe care se cuvine să îl spunem este acela că *relația dintre bărbat și femeie a fost binecuvântată de către Dumnezeu încă din momentul creației*, Biserica considerând că Sfânta Taină a Cununiei sau Căsătoriei este cea mai veche dintre toate Tainele Bisericii, avându-și începuturile chiar în grădina raiului, după ce Dumnezeu i-a creat pe protopărinții noștri.

Știm că, în actul creației, facerea omului a fost un eveniment special, arătând prin aceasta rolul și cinstea de care omul se bucură în ochii lui Dumnezeu, după cum constată și psalmistul care spune: „Micșoratu-l-ai pe el cu puțin față de îngeri, cu mărire și cu cinste l-ai încununat pe el" (Ps. 8,5). Dacă toată creația de până atunci s-a făcut doar la porunca Cuvântului, Care a zis să se facă și s-a făcut, când a venit vremea creării omului, Dumnezeu a ținut sfat în interiorul Sfintei Treimi (Fac. 1,26) și a decis să facă om „după chipul și asemănarea Noastră"[1], arătând prin aceasta atât asemănarea cu Dumnezeu sub aspectul raționalității sufletului omului și al râvnei omului de a se îndumnezei după har, dar și majestatea rolului omului de stăpân al întregii creații: „…ca să stăpânească peștii mărilor, păsările cerului, animalele domestice, toate vietățile care se târăsc pe pământ și tot pământul" (Fac. 1,26). Mai mult, printr-un gest special, Dumnezeu a luat țărână și i-a făcut trup, ca să arate că are legătură cu lumea materială, dar a suflat asupră-i duh, ca să arate că are legătură cu lumea spirituală.

După ce l-a plăsmuit[2] pe bărbat, Dumnezeu a făcut-o pe femeie, tot printr-un act special, pentru a arăta cinstea egală cu a bărbatului de care femeia se bucura în ochii lui Dumnezeu, deși bărbatului Dumnezeu îi acordase preeminența de a fi făcut înaintea femeii, iar pe femeie a făcut-o din coasta bărbatului, pentru a arăta o legătură indestructibilă dintre cei doi, care, împreună, formează o singură rasă umană, nu separat, nu două rase distincte.

Cinstea cu care femeia a fost înzestrată de către Dumnezeu, de a fi împreună cu bărbatul său stăpâna creației, după cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur în *Omilii la Facerea*[3], s-a pierdut prin păcatul strămoșesc, tragedia umanității, care a schimbat radical atât destinul primilor oameni și al celor care au venit după ei, până la sfârșitul veacurilor, cât și pe cel al creației înseși, care, conform sfântului Pavel, „așteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu, căci făptura a fost supusă deșertăciunii – nu din voia sa, ci din voia celui care a supus-o – cu

nădejde” (Rom. 8,19-20).

Păcatul strămoșesc a schimbat radical și relațiile existente între bărbat și femeie în perioada paradisiacă, bazate pe iubire, pe conlucrarea cu harul divin și pe împreună lucrare la prezervarea și înfrumusețarea creației date lor în grijă de Dumnezeu, chiar dacă această stare paradisiacă, după spusele Sfântului Vasile cel Mare nu a durat suficient de mult, încât omul să se înrădăcineze în bine și să nu mai fie vulnerabil la atacurile demonului.

În capitolul Facerea 3, 16, Dumnezeu o pedepsește pe femeie pentru rolul ei în căderea în păcat, spunându-i: „Voi înmulți mereu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale, în dureri vei naște copii, atrasă vei fi de către bărbatul tău și el te va stăpâni”. Dacă ne uităm atent la aceste cuvinte, ele nu sunt nici pe departe un blestem, așa cum interpretează cei ce nu au vederea duhovnicească, ci *o pedagogie părintească, menită să o păzească pe femeie de a nu mai păcătui*, așa cum a făcut în vremea discuției cu șarpele. Astfel consideră și Sfântul Ambrozie al Milanului pedeapsa femeii, ca pe *o arătare a bunăvoinței lui Dumnezeu* și ca o prefigurare a întoarcerii și supunerii neamurilor față de Hristos[4]. Adăugând sensul metaforic al interpretării, conform căruia femeia închipuie simțirea omenească, pe când bărbatul mintea, Sfântul Ambrozie vede în mod simbolic porunca dată femeii și ca o supunere spirituală a simțirii față de rațiune, „pentru a nu găsi plăcere în a rătăci cu ușurință”, adaugă sfântul, precizând că această slujire este foarte ușoară când se face prin iubire, după modelul Bisericii care îl slujește pe Hristos în iubire.

Știm din spiritualitatea ortodoxă că înmulțirea necazurilor reprezintă cea mai sigură scară duhovnicească pe care se poate urca spre cer prin smerenia, suferința, lacrimile, pe care necazurile înmulțite le aduc. Nașterea în dureri a pruncilor, de la care a fost exceptată Preasfânta Fecioară, pentru faptul că, înaintea zămislirii Domnului, fusese curățită de păcatul strămoșesc, a cărui consecință e nașterea în durere, iar Pruncul S-a născut fără sămânță bărbătească, este martiriul la care este chemată fiecare mamă, pentru ca să știe că noua viață vine în lume prin durere și jertfă, și acest lucru o face cu atât mai valoroasă în ochii lui Dumnezeu. Atracția femeii către bărbat nu este decât o întărire a legăturii ontice puse în rai de către Dumnezeu, când a creat-o pe femeie *din* bărbat, pentru a arăta întâietatea bărbatului în ierarhia creației, dar și consubstanțialitatea celor doi, pe care, dacă Dumnezeu nu ar fi reîntărit-o după păcat, cei doi ar fi pierdut-o, în momentul în care, „deschizându-li-se ochii” (Fac.

3,7) asupra realității materiei căzute în care i-a exilat păcatul, „au cunoscut că erau goi”, adică părăsiți de harul Duhului și străini unul altuia.

În fine, piatra de poticnire a multor femei contemporane, cuvântul „și el te va stăpâni” (*kai autos se kyriesei*), nu trebuie înțeles ca o sclavie a femeii, ca o luare a sa în proprietatea bărbatului[5], ca o tiranie a bărbatului, așa cum urlă în zilele noastre feministele despre care vom vorbi mai încolo, ci *ca o păzire a femeii de riscul de a mai cădea din nou în păcatul în care a căzut în rai*. Așa cum ucenicul ascultă de duhovnicul său, soldatul de comandantul său, preotul de episcopul său, episcopul de Hristos, în această ierarhie spirituală instituită de Dumnezeu pentru a păstra *ordinea morală a lumii*, fără de care domnește haosul și iadul, tot așa femeii i s-a cerut să asculte de bărbatul său, așa cum copiilor lor li s-a cerut să asculte de ambii părinți. Sfântul Ioan Gură de Aur ne lămurește deplin asupra semnificației acestui cuvânt „te va stăpâni”:

> *E mai bine pentru tine să fii sub el, să ajungi sub stăpânirea lui, decât, slobodă și stăpână să ajungi în prăpastie. E mai de folos ca un cal să aibă frâu și să meargă bine, decât să fie fără frâu și să te ducă în prăpastie. Caut deci folosul tău; vreau ca tu să te supui lui, să urmezi lui, cum urmează trupul capului și să primești cu bucurie stăpânia lui[6] (s.n.).*

Comparația cu calul și frâul ne arată că stăpânirea pe care bărbatul este chemat să o exercite asupra femeii este una care se referă, în primul rând, *la controlul pornirilor temperamentale ale acesteia*, *la cenzurarea unor porniri centrifuge ale firii femeiești*, pe care din păcate le vedem în plină desfășurare în toate societățile occidentale în zilele noastre, în care, femei ajunse „slobode și stăpâne” cad în prăpastia morală a pierzaniei în fiecare secundă.

Cuvântul lui Dumnezeu a fost păstrat în istorie cu sfințenie de către femei înșele, cele mai multe înțelegând menirea lor și menirea soților lor, primind cu bucurie stăpânia lor, cum sfătuia Sfântul Ioan Gură de Aur.

Noul Testament, legea iubirii și a harului, nu aduce o schimbare sau abolire a acestei relații dintre bărbat și femeie, lucru foarte important mai ales pentru

progresiștii de prin comunitățile eretice protestante, care *se comportă de ca și cum cuvântul lui Dumnezeu a fost abolit și înlocuit cu propaganda feministă*.

Sfântul Apostol Pavel reiterează principiul ascultării femeii față de bărbat, în Epistola către Efeseni (5,21-24), acel pasaj care se citește la fiecare Sfântă Cununie în Biserica noastră:

> *Supuneți-vă unul altuia, întru frica lui Hristos.*
>
> *Femeile să se supună bărbaților lor ca Domnului.*
>
> *Pentru că bărbatul este cap femeii, precum și Hristos este cap Bisericii, trupul Său, al cărui și mântuitor este.*
>
> *Ci precum Biserica se supune lui Hristos, așa și femeile bărbaților lor, întru totul.*

Dacă în Vechiul Testament, termenul era exterior și ineluctabil, „te va stăpâni”, deoarece nu opera legea harului și a iubirii, ci legea ascultării obligatorii, în legea harului, adusă de Hristos, Apostolul Pavel nu se mai vorbește despre o stăpânire, ci despre o supunere *de bună voie* a femeii față de bărbatul său, iar motivația de data aceasta este modelul de supunere al Bisericii, care este mireasa lui Hristos, față de Mirele Său Hristos. Ceea ce în Vechiul Testament era lege morală menită să păstreze funcțională lumea și să împiedice haosul, în Noul Testament devine lege duhovnicească menită să construiască ierarhia valorilor duhovnicești ale lumii, ordinea duhovnicească a lumii, ordinea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ, în care ascultarea femeii față de bărbatul ei este parte integrantă a încorporării lor, în trupul social al Bisericii, care, la rândul său, este în ascultare față de Dumnezeu, într-o ierarhie cerească ce începe la Tronul Dumnezeirii și ajunge până în leagănul sugarului mângâiat de chipul blând al mamei sale. Ce fel de Biserică ar putea să existe, dacă ascultarea nu ar fi desăvârșită între membrii ei, fiecare asumându-și rolul pe care Dumnezeu li l-a dat în lumea sa, pentru ca astfel să se poată mântui?

Sfântul Teofilact al Bulgariei interpretează cuvintele „să se supună bărbatului ca Domnului” în sensul că femeia să se supună bărbatului ei *știind că prin aceasta se supune direct Domnului* (care a dat porunca supunerii), iar *dacă refuză să se*

supună bărbatului său se face călcătoare de poruncă a Domnului[7]. Expresia „întru toate” o interpretează Sfântul Teofilact arătând care este limita supunerii femeii față de bărbat, și atrăgând atenția că aceasta trebuie să îi fie ascultătoare întru toate, *în afară de îndemnul la necredință, la fapte împotriva firii și a poruncilor lui Dumnezeu*, pe care nu trebuie să le facă. În rest, nu există nicio scuză pentru neascultare.

Ascultarea femeii nu rămâne însă fără răsplată încă de aici, de pe pământ, pentru că, să nu uităm că, la începutul cuvântului său, Apostolul a spus: „Supuneți-vă unii altora!”, deci și bărbatului i s-a dat o lucrare, mult mai grea decât a femeii (Ef. 5, 25-31):

Bărbaților, iubiți pe femeile voastre, după cum și Hristos a iubit Biserica, și S-a dat pe sine pentru ea.

Ca s-o sfinţească, curăţind-o cu baia apei prin cuvânt,

Şi ca s-o înfăţişeze Sieşi, Biserică slăvită, neavând pată sau zbârcitură, ori altceva de acest fel, ci ca să fie sfântă şi fără de prihană.

Aşadar, bărbaţii sunt datori să-şi iubească femeile ca pe înseşi trupurile lor. Cel ce-şi iubeşte femeia pe sine se iubeşte.

Căci nimeni vreodată nu şi-a urât trupul său, ci fiecare îl hrăneşte şi îl încălzeşte, precum şi Hristos Biserica,

Pentru că suntem mădulare ale trupului Lui, din carnea Lui şi din oasele Lui.

De aceea, va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va alipi de femeia sa şi vor fi amândoi un trup.

Taina aceasta mare este; iar eu zic în Hristos şi în Biserică.

Astfel şi voi, fiecare aşa să-şi iubească femeia ca pe sine însuşi; iar femeia să se teamă de bărbat.

Femeii i se cere ascultare desăvârșită față de bărbatul său, în schimb bărbatului

i se cere, în raport cu femeia sa, ceva ce este de mii de ori mai greu de obținut: să o iubească așa cum Hristos a iubit Biserica Sa. Cine ar putea vreodată să spună că are capacitatea de a iubi cu atâta intensitate o altă ființă umană cum a iubit Hristos Biserica Sa, pentru care S-a și jertfit pe Cruce? Nimeni. Atât de grea este sarcina bărbatului, comparativ cu care, sarcina ascultării de către femeie este una mult mai ușoară.

Hristos, ne spune Apostolul Pavel, a sfințit Biserica pentru a o prezenta Sieși curată și slăvită, neavând pată sau zbârcitură. În același fel, bărbatul este chemat să își iubească soția și să aibă grijă ca aceasta să nu treacă prin viață cu vreo pată și zbârcitură, adică afectată de patimi și păcate, când se va înfățișa înaintea dreptului Judecător.

Porunca dată bărbatului de a iubi femeia sa nu înseamnă că femeia este scutită de obligația de a-și iubi soțul, ci înseamnă doar că bărbatului i se cere ce e mai greu de făcut pentru el, trecerea de la iubirea fizică la cea spirituală, despre care se vorbește aici, și femeii, la rândul său, i se poruncește, sau, mai precis, este sfătuită să facă ceea ce firea sa ar fi înclinată să nu facă, adică să își urmeze și asculte soțul. De remarcat că *nicăieri în aceste scrieri sacre cuvântul „bărbat" nu înseamnă amant, concubin, ci soț legitim, binecuvântat prin Sfânta Taină a Căsătoriei cu această stare.*

Taina iubirii dintre bărbat și femeie este mare, spune Sfântul Pavel, căci mare este Taina Căsătoriei și străveche, prin care două trupuri devin un trup, iar două suflete se unesc și merg împreună pe calea Împărăției. Pentru ca acest lucru să se întâmple însă, trebuie ca bărbatul să o iubească pe femeie, iar aceasta să se teamă de bărbat.

Vorbind despre teama femeii de bărbat, Sfântul Teofilact al Bulgariei ne spune că:

De vreme ce isotomia (împreuna cinstire) întru toate a femeii cu bărbatul pricinuiește nestatornicie în casele lor, Pavel zice aici că femeia se cuvine a avea frică de bărbatul său, ca prin frica aceasta numai bărbatul să fie între ei începătorie, stăpânire și cap, nu și femeia. Dar femeia să nu aibă față de bărbatul ei frică de rob, ca o slujnică, ci frica ce se cuvine celor slobode, care, nu este altceva decât o covârșitoare evlavie, și sfială și rușine. Din această frică,

din evlavie și din rușine, mai mult se va întări dragostea între bărbat și femeie; și iarăși, de-andărăt, din dragoste se va întări temerea aceasta și cucernicia[8] (s. n.).

În traducerea Noului Testament, fostul mitropolit al Clujului Bartolomeu, explică acest cuvânt „să se teamă" (*ina fobetai*) astfel: „Cuvânt deseori incomfortabil în contextul social contemporan. El traduce exact originalul grecesc, dar trebuie înțeles și aplicat numai în interiorul analogiei Hristos-Biserică, adică iubire-supunere. Ceva mai sus, versetul 21, se vorbește despre «frica lui [față de] Hristos. Celui ce ne iubește Îi răspundem nu numai cu iubire, ci și cu teamă respectuoasă, ca Unuia care o inspiră și o merită"[9]. De reținut de aici faptul că acest cuvânt este incomfortabil doar în contextul feminist al lumii contemporane, nu și în mileniile de viață creștină, când femeia creștină își înțelegea perfect rolul în societate și, mai ales, în Biserică.

Așa cum înțelegea, de exemplu, cuvântul prin care același Sfânt Apostol Pavel spune: „Femeia să tacă în Biserică!" (1Cor. 14,34-36):

Ca în toate Bisericile sfinților femeia să tacă în biserică, căci nu le este îngăduit să vorbească, ci să se supună, precum zice și legea. Iar dacă voiesc să învețe ceva, să întrebe pe soții lor acasă, pentru că este rușinos ca femeile să vorbească în biserică.

În *Omilia a IX-a*, despre educarea copiilor, comentând întâia Epistolă către Timotei, Sfântul Ioan Gură de Aur[10] ne și explică de ce femeii îi este interzis să învețe în biserică, nu pentru că nu ar avea capacitatea să învețe și să profeseze, deoarece vedem în zilele noastre și în orice epocă faptul că femeia este perfect capabilă să facă acest lucru, ci, mai întâi, pentru a păstra liniștea și sobrietatea în biserică, iar apoi pentru a o apăra de ispita de a învăța greșit, așa cum a făcut, la începutul istoriei, Eva, strămoașa, și, ne spune Sfântul Teofilact al Bulgariei, pentru ca prin liniștea sa să arate supunerea față de bărbat. Sfântul Teofilact are grijă să adauge că femeii nu îi este interzis să învețe în altă parte, dacă va avea

capacitatea să o facă corect (catehizarea soților necredincioși sau a altor persoane necredincioase), ci doar în biserică, din motivele amintite, pentru că în biserică se cuvine ca învățătura Bisericii să fie propovăduită de slujitorii acesteia[11].

Sfântul Ioan citează cuvântul Sfântului Apostol Pavel, din întâia Epistolă către Timotei, unde Apostolul neamurilor spune:

> *Femeia să asculte învăţătura în linişte, cu toată supunerea. Nu îngăduiesc femeii nici să înveţe pe altul, nici să stăpânească pe bărbat, ci să stea liniştită. Căci Adam a fost zidit întâi, apoi Eva. Şi nu Adam a fost amăgit; ci femeia, amăgită fiind, s-a făcut călcătoare de poruncă. Dar ea se va mântui prin naştere de fii, dacă va stărui, cu înţelepciune, în credinţă, în iubire şi în sfinţenie. (I Timotei 2, 11-15).*

Ne învață Sfântul Apostol Pavel că, din pricina amăgirii femeii de către diavol și a înrâuririi pe care a avut-o asupra bărbatului, se cuvine ca femeia să se abțină de a învăța pe bărbat, *dar și de a-l stăpâni ea în vreun fel*, sfătuindu-o să se mântuiască prin nașterea de fii, dar atrăgând atenția că nici nașterea de fii nu este prin sine mântuitoare, dacă femeia nu va stărui în înțelepciune, credință, iubire și sfințenie. Prin acest cuvânt, ne spune Sfântul Teofilact al Bulgariei, nu se înțelege că simpla naștere de prunci e mântuitoare, ci *creșterea lor în dreapta credință*, care este o faptă bună, fără de care nașterea este mai curând o condamnare a acelor suflete. Din aceasta, ne învață sfântul, rezultă că și fecioarele și femeile sterpe se pot mântui dacă fac fapte bune, pentru că nașterea nu e o condiție a mântuirii femeii, ci doar unul dintre mijloace[12].

Semnul ascultării femeii față de soțul său este dat și de aspectul exterior al îmbrăcămintei sale. În Epistola întâi către Corinteni, Sfântul Apostol Pavel vorbește despre obligația femeii de a purta capul acoperit, ca semn al supunerii sale, pentru îngeri (1Cor. 11,10)[13], deoarece „nu bărbatul este din femeie, ci femeia din bărbat” (1Cor. 11,8), căci „precum femeia din bărbat, așa și bărbatul prin femeie” (1Cor. 11,12). În același loc, Apostolul folosește un cuvânt frumos, când spune că „bărbatul este chip și slavă a lui Dumnezeu, iar femeia este slava

bărbatului” (1Cor. 11,7)[14]. Despre aceste raporturi vorbește Sfântul Teofilact[15]:

> *Dar și bărbatul se naște „prin femeie”, adică femeia slujește la nașterea bărbatului. Însă lucrarea cea mai multă este a seminței bărbatului, și de aceea nu se zice că bărbatul se naște din femeie maică, ci din bărbat tată prin femeie maică, ce se face slujitoare și organ al nașterii lui. Despre Domnul însă Pavel nu a zis că S-a născut prin femeie, ci din femeie (Gal. 4,4), căci s-a temut ca, folosind prepoziția „prin” să nu dea prilej ereticilor să spună că Domnul a trecut prin Fecioara ca printr-o țeavă. Și a zis aceasta și pentru că Singur Hristos a fost rod al pântecelui Fecioarei, fără sămânță bărbătească… Isprava aceasta nu este a bărbatului, adică a naște el om, ci este a lui Dumnezeu, Care dă viață sămânței bărbatului.*

Despre respectul de care se bucură femeia în societatea creștină ne vorbește mai întâi cinstirea pe care Biserica o aduce Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, modelul de femeie creștină, Împărăteasa Cerurilor și Maica noastră a tuturor, față de care ne îndreptăm rugăciunile de întrajutorare. Nu întâmplător feminismul a prins rădăcini în lumea protestantă, care a refuzat orice cinstire Maicii Domnului, și în cea papistașă, unde cinstirea Maicii Domnului a degenerat în erezia numită *immaculata conceptio*.

Ascultarea femeii față de bărbat nu este tiranie, ci este o relație de iubire și de supunere, cum am văzut mai sus. Toată opera Sfinților Părinți ne vorbește despre relațiile intraconjugale pe care aceștia le sfătuiesc. Spațiul alocat acestui capitol nu ne permite să evocăm toată literatura patristică pe această temă, dar vom arăta câteva dintre apoftegmele Sfântului Ioan Gură de Aur pe această temă:

> *Ori de cate ori îi dai o povață soției tale, totdeauna să începi prin a-i spune cât de mult o iubești (…) Spune-i că o iubești mai mult decât îți iubești propria viață, pentru că această viață nu este nimic, și că singura ta speranță este ca voi amândoi să treceți prin viața aceasta într-așa fel încât în viața ce va să fie să*

fiți uniți în dragoste desăvârșită”[16].

„Arată-i ei [soției tale] că are un mare preț compasiunea ei pentru tine și că, de dragul ei, vrei mai mult să stai acasă decât în oraș. Respect-o mai presus de prietenii tăi, și mai presus decât copiii pe care ți i-a născut, și iubește-i pe acești copii de dragul ei”[17].

„Atunci când soția se supune soțului ei prin constrângere, frică și forță, este cu mult mai împovărător și mai neplăcut decât atunci când soția comandă cu autoritate deplină. De ce aceasta, te întrebi? Pentru că forța distruge cu totul atât dragostea, cât și plăcerea. Acolo unde nu este nici dragoste, nici dorință, și frica și constrângerea le-au luat locul, spune-mi, ce valoare va avea o asemenea căsătorie?”[18].

Bărbatul să nu-și dispretuiască soția din pricină că ea îi este supusă, pentru că ea este trupul său. Iar capul, dacă va disprețui trupul, va pieri și el. El, dar, să pună în balanță iubirea lui pentru ea, cumpănind astfel supunerea ei față de el”[19].

Despre felul în care sfântul Ioan consideră că femeia este „a doua împărătească” a casei, „a doua putere”, într-o căsătorie în care „există și egalitate și libertate”, puteți citi mai pe îndelete în cartea *Bărbatul și femeia în viziunea Sfântului Ioan Gură de Aur[20]*, care prezintă nenumărate alte pasaje ale Sfântului Ioan Gură de Aur, în care expune o viziune sănătoasă despre căsătorie și ascultarea femeii, din care înțelegem că toate acuzele aduse creștinismului de către propaganda feministă sunt false și insidioase.

Feminismul, o revoltă demonică împotriva voii și rânduielii lui Dumnezeu

Ajungem astfel la al doilea capitol al acestui studiu, legat de feminismul propriu-zis și rolul său devastator în societatea contemporană la nivelul coeziunii sociale

în general, și al familiei în mod special.

Feminismul ni se prezintă de media contemporană, aservită pe toate palierele unei agende globalist-neomarxiste, ca o mișcare socială a femeilor pentru drepturi egale și putere în societate. Nu vom aborda aspectele sociale sau juridice ale ideologiei feministe, pentru că nu fac obiectul acestei cercetări, limitându-ne doar la a trasa o distincție clară între *feminitate*, care este *starea naturală a femeii*, inclusiv cu ascultarea pe care Dumnezeu i-a dat-o de la începutul lumii, și care este un lucru demn de respect și admirație, prin frumusețea sa, și *feminism*, care este o *negare a feminității* și o înlocuire a sa cu o caricatură existențială menită să distrugă femeia.

Feminismul este o erezie teologică cumplită și o *revoltă împotriva voii și așezămintelor lui Dumnezeu*, având o puternică conotație teologică, învești mântată într-un ambalaj social. De ce spunem că este o erezie teologică? Nu doar pentru că produsul său este o revoltă împotriva lui Dumnezeu, dar și pentru că sursa sa de inspirație, sau cel puțin una dintre sursele sale de inspirație este o figură demonică din literatura talmudică.

În literatura talmudică, în colecția de interpretări numită *Gemara[21]*, nu și în Mișna, apare un personaj numit Lilith, considerată o adevărată „împărătească a iadului", o „soție a demonului", care fură copii noaptea. Numele „lilith" înseamnă în limba ebraică „bufniță"[22], simbol care ne amintește și de celebrul cult masonic al bufniței, numit *The Bohemian Grove*, iar despre această creatură literatura talmudică ne spune că ar fi fost prima soție a lui Adam[23], care s-a răzvrătit împotriva acestuia după ce a refuzat să i se supună, așa cum am văzut că i-a poruncit Dumnezeu Evei să facă.

Din această descriere reținem, în primul rând, că această Lilith este simbolul religios al răzvrătirii femeii împotriva bărbatului, dar, în realitate, al *răzvrătirii femeii împotriva poruncii lui Dumnezeu*. În al doilea rând, literatura talmudică ne arată foarte clar consecința teologică a acestei răzvrătiri, și anume *demonizarea completă a acestei femei create de Dumnezeu ca soție a lui Adam*, de unde putem trage concluzia că *principiile de bază ale feminismului conduc la demonizarea celor care le aplică*. Nu în ultimul rând, constatăm lupta acerbă a acestei demonițe contra vieții pe pământ și a maternității, pe care ea a disprețuit-o, luptă reflectată în zilele noastre prin politicile feministe legate de avort, care răpesc, în noaptea spirituală în care toată lumea este învăluită, miliarde de suflete de copii

din lumea întreagă.

Indiferent de aspectul social al luptei feministe pentru drepturi egale, Lilith este personajul iconic al acestei mișcări planetare, după cum vedem exprimat direct de către unele personaje emblematice ale acestei lupte la nivel mondial:

> *Evreii au creat periodic mișcări de „revenire la izvoarele" iudaismului, istoria lor fiind plină de astfel de eforturi. Când luptăm pentru egalitate între femei și bărbați și o vedem pe Lilith ca personificare a acestei lupte, suntem parte a acestei tradiții a revenirii la izvoare și a clădirii pe această temelie curată, necontaminată. Această frumusețe pură este conținută de cuvintele „Și a făcut Dumnezeu speciile umane… a făcut bărbat și femeie". Această egalitate trebuie să fie întipărită în viețile noastre, dacă vrem să supraviețuiască omenirea și toate valorile sale, pe care le prețuim[24] (s.n.).*

Din acest text vedem că Lilith este personificarea, cel puțin pentru feministele evreice, a luptei pentru „egalitate între bărbați și femei", dar mai observăm și o altă idee teologică total străină teologiei ebraice veterotestamentare și celei creștine, anume ideea că *bărbatul și femeia ar reprezenta specii umane diferite*, contrazisă în cartea Facerea, cum am văzut, prin descrierea creării femeii din coasta lui Adam, tocmai pentru a se crea o unitate de specie, dar și din porunca „atrasă vei fi de el!". Feminismul ne apare, din această perspectivă, ca o încercare de a îndepărta bărbatul și femeia unul de altul atât de mult, încât ei să devină specii diferite, incapabile să coexiste pașnic în aceeași lume, necum în aceeași casă. La această lucrare asistăm acum!

Despre faptul că Lilith nu este doar un model pentru femeile iudaice, ci pentru toate feministele în general, aflăm și din următorul pasaj, al aceleiași autoare, în care ni se arată cum Lilith a apărut în teologia rabinică, dar a depășit aceste granițe, devenind un model universal al feministelor de peste tot:

> *Ar putea părea ciudat modul în care un mit poate produce o schimbare de optică a unui grup social, dar exact asta s-a întâmplat în cazul lui Lilith,*

deoarece „tradiția iudaică este foarte flexibilă în privința modelelor comportamentale” (Jewish Feminist Magazine, ‘The Question of Lilith’). Reinterpretând mitul medieval, savantele feministe au reușit să transforme stereotipul și să prezinte o nouă perspectivă asupra poziției femeii în societate. […] Dintr-un caracter marginal al unui mit midrașic medieval nu prea cunoscut la acel moment, Lilith a reușit să iasă din tăcere, să reacționeze și să-și arate adevărata putere, dând forță și inspirație femeilor iudaice și femeilor în general să facă și ele la fel și să nu mai fie tăcute. […] În cazul lui Lilith, simbolurile tradiționale, aplicate societății contemporane, devin moderne, și Lilith devine una dintre „noi”, femeile care luptăm pentru drepturile noastre, prin exprimarea propriei voci. A venit vremea ca Lilith să ajute femeile să își articuleze propriile convingeri, propriile vederi, să nu le fie frică de cine sunt, să își apere unicitatea (s.n.)[25]

Când primul bărbat, Adam, a văzut că este singur, dumnezeu i-a făcut o femeie asemenea lui, din pământ. dumnezeu i-a pus numele Lilith și a adus-o la Adam. Au început imediat să se certe. Adam a spus: „Te întinzi sub mine”. Și Lilith a răspuns: „Te întinzi tu sub mine! Suntem amândoi egali, căci amândoi suntem făcuți din pământ.” Și nu s-au ascultat unul pe altul.

De îndată ce Lilith a văzut asta, a rostit numele divin și a zburat în aer și a fugit. Adam a început să se roage în fața Creatorului său, spunând: „Stăpâne al universului, femeia pe care mi-ai dat-o a fugit”. dumnezeu a trimis trei îngeri și le-a spus: „Duceți-vă, aduceți-o înapoi pe Lilith. Dacă vrea să vină, va veni, iar dacă nu vrea să vină, să nu o aduci împotriva voinței ei.

Cei trei îngeri s-au dus și au găsit-o în mare, în locul unde egiptenii erau sortiți să se înece. Acolo au apucat-o și i-au spus: „Dacă vei merge cu noi, bine și bine, dar dacă nu, te vom îneca în mare”.

Lilith le-a spus: „Prietenii mei, știu că dumnezeu m-a creat doar pentru a slăbi bebelușii când au opt zile. Din ziua în care se naște un copil și până în ziua a opta, eu am stăpânire peste copil, iar din a opta zi încolo nu am stăpânire peste el dacă este băiat, dar dacă este fată, eu stăpânesc peste ea douăsprezece zile.”

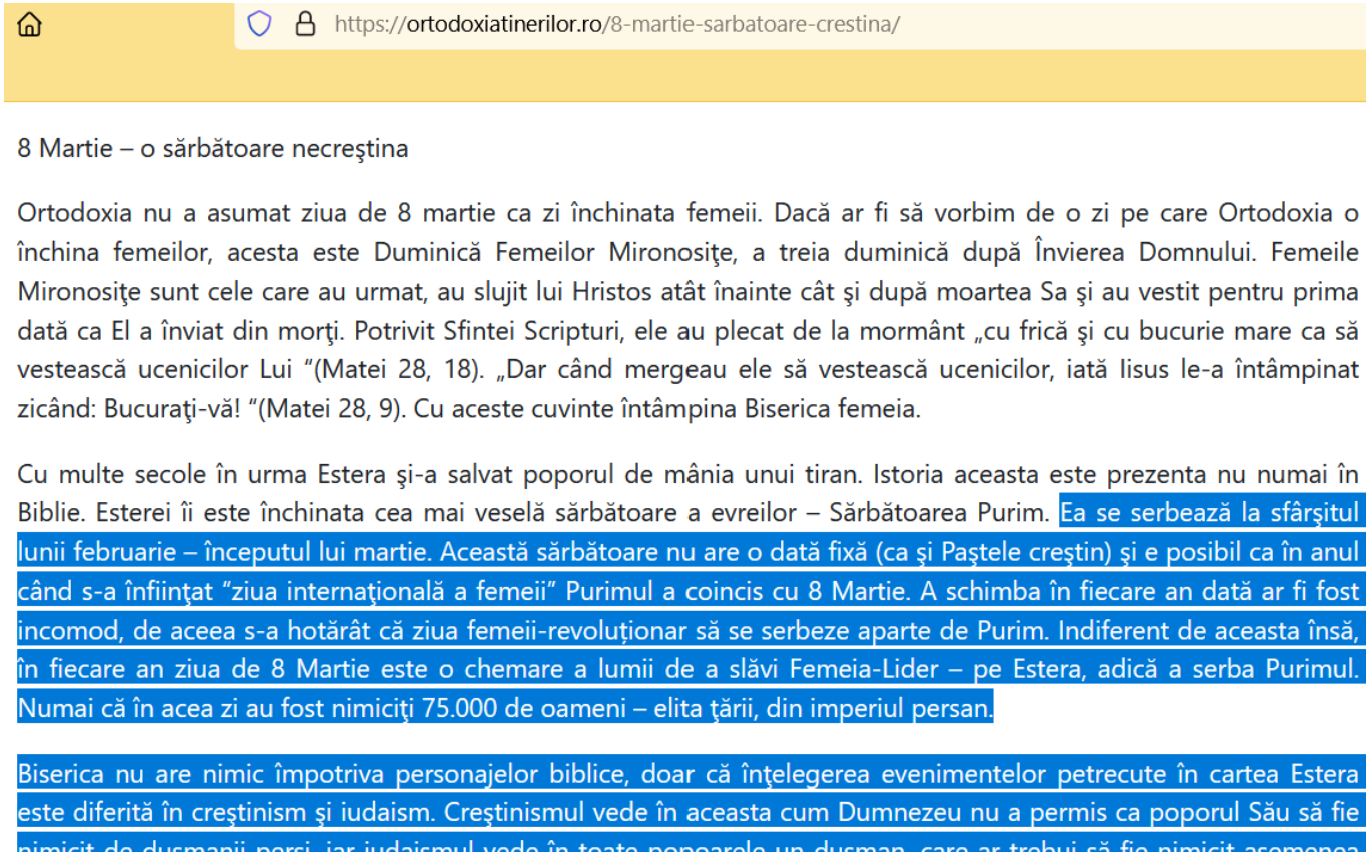
Ei au spus: „Nu te vom lăsa să pleci până nu accepți că în fiecare zi o sută dintre copiii tăi vor muri”. Și ea a acceptat. De aceea mor o sută de demoni în fiecare zi. N-au lăsat-o singură până

Ne atrage atenția mai ales ultima frază, care sună a imprecație, a rugăciune: „A venit vremea ca Lilith să ajute femeile să își articuleze propriile convingeri,

propriile vederi, să nu le fie frică de cine sunt, să își apere unicitatea”. Vi se pare cunoscut acest discurs? Îl auzim din ce în ce mai des și mai asurzitor la feministele care „articulează cine sunt” și „își apără unicitatea” într-o manieră exclusivistă și agresivă. Faptul că Lilith este totuși un personaj demonic, fie el și ficțional, nu pare a le deranja cu nimic pe adeptele acestei ideologii!

Despre cum Lilith a deveni simbol al feministelor din secolul XX, ne spune Lilly Rivlin, o feministă evreică, în cartea *Which Lilith* (1998): „Către sfârșitul secolului XX, femeile autosuficiente, inspirate din mișcarea feministă, *au adoptat-o pe Lilith ca mit propriu*. Au transformat-o într-un simbol al autonomiei, al alegerii sexuale și al controlului destinului propriu”[26].

Mai merită menționat că scrierea *Zohar* o numește pe Lilith „ruinarea lumii” și „profețește” că, atunci când va veni Mesia (cel așteptat încă de evrei), Lilith va fi trimisă să locuiască în ruinele Romei, care va fi distrusă cu acea ocazie[27]. Dacă ne gândim cine va fi „mesia”, ne întrebăm dacă aceasta va fi o sancțiune sau o răsplată pentru cea care este ea însăși ruinarea lumii. Tot în această carte se discută și despre însoțirea acestei Lilith cu Satana. *Din aceste două atribute atribuite lui Lilith, de ruină a lumii și soție a lui Satan vedem mai întâi esența mișcării feministe și apoi scopul social al acesteia*.

https://ortodoxiatinerilor.ro/8-martie-sarbatoare-crestina/

8 Martie – o sărbătoare necreştina

Ortodoxia nu a asumat ziua de 8 martie ca zi închinata femeii. Dacă ar fi să vorbim de o zi pe care Ortodoxia o închina femeilor, acesta este Duminică Femeilor Mironosiţe, a treia duminică după Învierea Domnului. Femeile Mironosiţe sunt cele care au urmat, au slujit lui Hristos atât înainte cât şi după moartea Sa şi au vestit pentru prima dată ca El a înviat din morţi. Potrivit Sfintei Scripturi, ele au plecat de la mormânt „cu frică şi cu bucurie mare ca să vestească ucenicilor Lui “(Matei 28, 18). „Dar când mergeau ele să vestească ucenicilor, iată Iisus le-a întâmpinat zicând: Bucuraţi-vă! “(Matei 28, 9). Cu aceste cuvinte întâmpina Biserica femeia.

Cu multe secole în urma Estera şi-a salvat poporul de mânia unui tiran. Istoria aceasta este prezenta nu numai în Biblie. Esterei îi este închinata cea mai veselă sărbătoare a evreilor – Sărbătoarea Purim. Ea se serbează la sfârşitul lunii februarie – începutul lui martie. Această sărbătoare nu are o dată fixă (ca şi Paştele creştin) şi e posibil ca în anul când s-a înfiinţat “ziua internaţională a femeii” Purimul a coincis cu 8 Martie. A schimba în fiecare an dată ar fi fost incomod, de aceea s-a hotărât că ziua femeii-revoluţionar să se serbeze aparte de Purim. Indiferent de aceasta însă, în fiecare an ziua de 8 Martie este o chemare a lumii de a slăvi Femeia-Lider – pe Estera, adică a serba Purimul. Numai că în acea zi au fost nimiciţi 75.000 de oameni – elita ţării, din imperiul persan.

Biserica nu are nimic împotriva personajelor biblice, doar că înţelegerea evenimentelor petrecute în cartea Estera este diferită în creştinism şi iudaism. Creştinismul vede în aceasta cum Dumnezeu nu a permis ca poporul Său să fie nimicit de dușmanii persi, iar iudaismul vede în toate popoarele un dușman, care ar trebui să fie nimicit asemenea

Vom încheia descrierea acestui personaj cu opinia unui autor care se descrie în pagina revistei proprii „un feminist convins” și care, după ce face un excurs în care „demonstrează” cum religia a oprimat femeia de la începuturile istoriei, și după ce afirmă nonșalant că *„Lilith este cel mai cunoscut demon din tradiția evreiască”*, o prezintă pe aceasta în felul următor:

> *Lilith este un simbol al feminismului, al capacității de înțelegere a condiției de sclavie a femeii în societățile patriarhale, dar și a luptei continue de eliberare de sub această condiție. Indiferent de credința religioasă, patriarhatul s-a folosit întotdeauna de unealta religiei pentru a anula femeia[28].*

Consider că, odată spuse aceste lucruri, am reușit să demonstrăm următoarele lucruri:

1. feminismul are o esență literalmente demonică, deoarece are ca model universal un demon;
2. feminismul este îndreptat împotriva orânduielii patriarhale pe care Dumnezeu a instituit-o în lume;
3. feminismul este un adversar ireductibil al religiei, pe care o consideră un instrument de oprimare a femeii, deci este împotriva relației dintre Dumnezeu și femeie;
4. feminismul afectează orice credință religioasă.

În primul capitol al acestui studiu am putut observa grija pe care Dumnezeu i-a arătat-o femeii, chiar și după căderea în păcat, mai ales după acel eveniment cumplit, dar și așezămintele creștine menite să o valorizeze pe femeie și să o protejeze, de sine însăși și de lume.

Din acest capitol al doilea, am putut să observăm că feminismul, dincolo de ambalajul social aparent firesc în care ne este vândut de către media, lumea intelectuală neomarxistă și, din păcate, legislație, este în esență o erezie pur demonică cumplită, *o revoltă directă împotriva poruncii lui Dumnezeu și a rolului femeii în lume*, iar nu o revoltă împotriva bărbatului sau a societății, cum minte propaganda feministă, deoarece *nu bărbatul i-a poruncit femeii ascultarea față de*

el, ci Dumnezeu Însuși, atât în Vechiul Testament, cât și în Noul Testament. Discursul feminist este unul esențialmente demonic îndreptat împotriva lui Dumnezeu.

Consecințele devastatoare ale feminismului

În acest al treilea capitol, vom trece în revistă pe scurt principalele consecințe pe care feminismul le produce la nivel social, cu grave consecințe pentru femeie în general, dar și mai ales pentru femeia creștină. O vom face cât se poate de sumar, deoarece consecințele feminismului sunt atât de multe și de profunde, încât o abordare a lor *in extenso* ar cere un spațiu mult mai mare decât acest studiu.

Mai merită adăugat și faptul că *feminismul nu este o dezvoltare firească a gândirii și mentalității umane, ci o ideologie creată și propagată de un centru de putere planetar, așa cum sunt și multe alte astfel de ideologii, cu scopul evident de a distruge mentalitatea creștină*. Dovada acestui fapt este răspândirea fulgerătoare, promovarea până la refuz și implementarea în toate legislațiile lumii a acestei ideologii peste tot și în același timp, ceea ce indică un efort concertat, nu o dezvoltare organică, endemică, a unei idei, care nu ar fi putut cuprinde instantaneu societăți atât de diverse sub aspect cultural și mai ales religios.

În România, feminismul curge pe toate mediile de informare și de formare socială. Există tembeliziuni care produc nonstop programe de reeducare feministă a societății, în care ideile de „femeie de succes", „femeie independentă", mamă care nu are nevoie de soț pentru a-și crește copiii, soție și copii care își disprețuiesc soțul respectiv tatăl etc. sunt promovate ca modele comportamentale, menite a înlocui modelul creștin. Această otravă pură picură în sufletele românilor din ecranul tembelizorului de dimineață până seara.

google.com/amp,

created for young women who didn't want to look 'grown-up'?"

"That's right. The miniskirt addressed that gap in the market: Dressing women who were young but did not want to look like their mothers."

Changing hemlines.

CBS NEWS/GETTY IMAGES

For many women, though, the choice to wear a skirt wasn't theirs to make. It was only in the late 1970s that women were *allowed* to wear pants in many schools, restaurants and workplaces. And it was

Răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu. Cea mai gravă consecință pentru femeie, fie ea creștină sau de altă orientare religioasă, este răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu. Așa cum am spus mai sus, feminismul nu se răzvrătește împotriva bărbatului, pentru că nu bărbatul i-a poruncit femeii să i se supună, ci Dumnezeu a creat-o pentru a-i fi de ajutor bărbatului, acesta fiind principalul ei scop în viață, dat de Dumnezeu, nu cariera, succesul în societate etc., iar după cădere i-a poruncit să îl asculte pe bărbat pentru a nu cădea în aceeași cădere de prima dată.

După cum am văzut în relatarea despre Lilith, modelul feminist, acceptarea poziției feministe antrenează cu sine în mod automat demonizarea femeii respective, chiar și atunci când acest fenomen nu se reflectă direct în posesie demonică, ci se poate reflecta în comportament, gândire sau acțiune contrare voii lui Dumnezeu, într-o gamă virtualmente nesfârșită de astfel de manifestări.

Pentru sufletul femeii creștine care se lasă mușcată de morbul feminismului, este bine de știut că *nu poți să îți organizeze viața după modelul demonic al lui Lilith și să aștepți mântuirea și viața veșnică în Împărăția lui Dumnezeu, alături de Maica Domnului.*

Ura față de bărbat. Pentru că feminismul se ridică împotriva „patriarhatului", principalul vizat este bărbatul, perceput ca un dușman ireductibil al femeii. Practic, cele mai multe feministe își petrec întreaga viață încercând să imite bărbații, într-un efort inutil de a demonstra că sunt capabile să facă ce fac și bărbații. Inutil pentru că nimeni nu are pretenția ca femeia să facă ceea ce face bărbatul, iar bărbații nu își petrec nicio secundă în viață încercând să imite femeile, pentru că nu sunt afectați de o mentalitate demonică, așa cum sunt victimele feminismului.

Ura față de bărbat îmbracă nenumărate forme, dar cele mai cunoscute se referă la obrăznicia și sfidarea bărbaților, la o încercare de castrare a lor socială, ca să o numim așa. Abundă televiziunile globaliste de programe de reeducare, chipurile „de familie", în care femeile care privesc astfel de producții sunt „educate" să-și înfrunte soțul, să-l dea afară din casa proprie, să îl reclame la poliție, să îl lovească (!), să îi interzică să își vadă copilul, care este, chipurile, „al mamei"… *Ura față de bărbat are ca scop programatic ruperea legăturii pe care Dumnezeu a*

pus-o între bărbat și femeie, și transformarea lor în specii diferite, cu speranța că astfel se va opri nașterea de copii și viața va înceta, mentalitate care transpare în zilele noastre și în altfel de „programe sociale” de depopulare în masă a planetei.

În interviul numit *Sarea pământului*, protoiereul Nicolae Rogozin, după ce arată cum batjocorește diavolul în zilele noastre femeia prin desfrâu, este întrebat, la un moment dat: „Cum batjocorește diavolul bărbatul contemporan?”, la care el răspunde: „Prin neascultarea femeii”[29].

Dragostea bolnăvicioasă față de copii. Dragostea față de copii, mai ales cea maternă, este una firească și cât se poate de lăudabilă. Când însă mama este afectată de mediul feminist, chiar și fără să fie conștientă de acest lucru, *maternitatea ei se poate perverti într-o dragoste bolnăvicioasă față de copil*, transformat într-un fel de tentativă de posesie a acestuia, cel mai bine reliefată prin expresia „copilul este al meu!”, pe care o mamă contaminată de ura față de soțul care i-a făcut acel copil o spune, excluzându-l pe soț din viața copilului, cu riscul nenorocirii acestuia din urmă. În felul acesta, dragostea firească de mamă devine una bolnăvicioasă, toxică pentru copil, pentru soț și pentru familie. În societățile creștine tradiționale, mama creștină știe cum să își împartă atenția și dragostea către toți membrii familiei, începând cu soțul ei și continuând firesc cu copiii, care, în familiile creștine, sunt mulți. Transformarea copilului în idol și excluderea bărbatului din familie, ca pe un simplu donator de material genetic cu care femeia și-a făcut „copilul ei” este o consecință a infestării cu mentalitatea feministă, pe care cele mai multe femei contemporane nici măcar nu o pricep. Copiii nu sunt proprietatea mamei, nici vreo extensie a ei, nici a tatălui, lucru consemnat în convențiile internaționale cu privire la drepturile copilului, ci sunt persoane distincte, libere, de care părinții trebuie să aibă grijă cu afecțiune. În afara cazurilor de violență sau toxicitate extremă, prevăzută de lege, copiii trebuie să beneficieze de ambii părinți, pentru a avea o creștere firească.

Avorturile. Când vine vorba despre copii, feminismul devine paradoxal, deoarece, pe de o parte, susține „dogma” primordialității care trebuie să i se acorde în căsnicie copilului, pe de alta, susține cu tărie dreptul femeii de a face cu trupul său ce dorește, inclusiv de a avorta copilul. Lipsa oricărei credințe face ca

societatea postcreștină, demonizată prin propagandă feministă, să îl excludă pe Dumnezeu din actul procreării, voința Acestuia de a da viață fiind substituită cu voința părinților, iar în cazul avorturilor, cu cea a mamei, care ajunge să ia decizii de viață și de moarte față de propriii copii. Planningul familial, viețuirea în afara căsătoriei, metodele contracepționale, toate fac parte din arsenalul pus la dispoziții de demoni și promovat de feminism pentru a batjocori viața și familia.

Divorțurile. O consecință devastatoare a urii și disprețului față de bărbat, introdusă în societate de mentalitatea feminină, este și numărul uriaș de divorțuri, cu consecințe catastrofale pentru sufletele copiilor. O familie pusă pe principiile fanteziste ale egalitarismului feminist este o adunare nefirească a două egoisme profund contradictorii, care caută primul prilej să se despartă unul de celălalt. Acesta e modelul de familie contemporan, din care lipsește complet ascultarea femeii față de soț, dragostea ei față de acesta, dragostea acestuia față de ea, și spiritul de jertfă. Divorțul este dinamita care aruncă în aer familia tradițională și deschide orizontul unei depravări generalizate a societății.

Depravarea femeii. Această temă este una foarte vastă, deoarece cuprinde nesfârșite aspecte. Desigur, abordând această temă, nu afirmăm că nu ar exista o depravare a bărbatului, corelativă cu depravarea femeii, dar putem să spunem totuși, în apărarea bărbaților, că depravarea lor face parte din păcatele habituale ale omului, așa cum era și depravarea femeilor de dinaninte de apariția feminismului, pe când *depravarea acelor femei care sunt atinse de morbul feminismului face parte dintr-un manifest demonic de luptă deschisă contra lui Dumnezeu*. Pentru a înțelege mai bine această diferență, vom spune că, dacă în Antichitatea creștină, femeia desfrânată avea conștiința păcătoșeniei ei și era mult mai sensibilă la mesajul de pocăință al Bisericii, femeia infestată cu morbul feminismului contemporan vede desfrânarea ca pe o formă de a-și manifesta „unicitatea”, „independența”, „dreptul de a alege” și respinge cu dispreț orice chemare la pocăință, periclitându-și viața veșnică.

Depravarea adusă de „revoluția sexuală”, promovată de feminism, îmbracă numeroase forme, de la vestimentația necorespunzătoare sau/și provocatoare până la „dezinhibarea sexuală”. Ne vom ocupa în continuare de un aspect, legat

de vestimentație, care transmite, pe de o parte, un mesaj feminist, pe de altă parte, pune sub anatema Bisericii femeile care săvârșesc această greșeală legată de felul în care se îmbracă.

Sinodul local din Gangra a emis două canoane, canonul 13 și canonul 17, prin care dau anatema femeile care umblă îmbrăcate bărbătește și pe cele care umblă cu părul tuns ca bărbații.

Canonul 13 spune:

> *Dacă vreo femeie, din asceză părută, și-ar schimba îmbrăcămintea și, în locul hainei femeiești obișnuite, ar lua îmbrăcăminte bărbătească, să fie anatema.*

iar canonul 17 completează:

> *Dacă vreo femeie, pentru asceza părută, și-ar tunde părul pe care i l-a dat Dumnezeu pentru aducerea aminte de supunere, să fie anatema ca una care strică porunca supunerii.*

Observăm că aceste canoane au un element comun care trebuie complinit pentru ca el să opereze: condiția ca aceste fapte să se facă „pentru asceza părută”. Ele au fost date de către sinod pentru a combate practicile sectei eustațienilor, care cereau femeilor să se îmbrace bărbătește și să își tundă capul ca bărbații din motive religioase.

Pentru a stârpi obiceiurile păgâne, canonul 62 al sinodului V-VI poruncește ca bărbații să nu se îmbrace în haine femeiești, nici femeile în haine bărbătești.

Există o viziune progresistă potrivit căreia femeile din ziua de astăzi care își tund părul și se îmbracă bărbătește nu se află sub canonul sinoadelor Trulan și Gangra, deoarece acele sinoade osândeau practicile păgâne sau eretice din epocă, nu

îmbrăcămintea în sine.

Dacă cele trei canoane osândeau faptul că femeia se îmbracă bărbătește și își tunde părul capului pentru că aceste fapte erau forme de manifestare ale unei religii păgâne sau ale une secte, oare sunt ele osândite sau nu când *femeia contemporană se îmbracă precum cele din vremea sinodului din Gangra pentru a mărturisi atașamentul față de ideologia feministă inspirată de demonița Lilith?* Aș zice că da.

Iar dacă mai există vreo îndoială că interdicția impusă femeii de a se îmbrăca bărbătește este în duhul Scripturii dintotdeauna, fără a fi legată de o religie păgână sau practică eretică, să ascultăm cuvântul rostit de Dumnezeu ca poruncă în Deuteronomul:

> *Femeia să nu poarte veșminte bărbătești, nici bărbatul să nu îmbrace haine femeiești, că tot ce face acestea urâciune este înaintea Domnului Dumnezeului tău (Deut. 22,5).*

Pentru că nu ne aflăm în fața uneia dintre poruncile levitice ale Vechiului Testament, a cărei valoare să se fi perimat odată cu încheierea Legii vechi, nu putem să nu ne întrebăm: Ceea ce este urâciune înaintea lui Dumnezeu în Vechiul Testament a încetat să fie urâciune în Noul Testament? Vedem că *Dumnezeu nu și-a modificat legea ascultării femeii odată cu venirea legii harului și a iubirii*. De ce ar fi făcut-o cu privire la interdicția femeii de a îmbrăca haine bărbătești? Iar cei care sunt urâciune înaintea lui Dumnezeu, cu ce se deosebesc de cei ce sunt anatema? Oare nu vor avea același destin în veșnicie și chiar în viața aceasta?

Același lucru se poate spune și despre corelativul îmbrăcării femeii în haine bărbătești, dezbrăcarea treptată a femeii de haine în public. Un ochi atent poate constata că există o adevărată istorie a scurtării fustei[30], iar această istorie nu este rezultatul unei penurii de materii prime din care să se construiască fustele, nici al pretinsei încălziri globale, ci este rodul unei manipulări discrete, prin așa-zisa industrie a modei, controlată total de aceleași forțe oculte care promovează feminismul ca ideologie. Fustele s-au scurtat în fiecare generație după ce o nouă

barieră morală a fost depășită în mentalul colectiv, nu ca urmare a unei „evoluții firești” de ordin cultural și religios, ci ca rezultat al unei manipulări agresive prin toate mijloacele media: filme, defilări de modă etc.

Trăim o epocă în care cel mai grav lucru care ni se poate întâmpla și ni se întâmplă este *banalizarea anormalității*. Dacă în urmă cu o sută de ani o femeie îmbrăcată bărbătește sau dezbrăcată, cum ar zice Eminescu, ca „goliciunea parafrazată”, ar fi fost supusă oprobriului public, acum prezența sa în public este considerată firescul, iar prezența în spațiul public a unei femei îmbrăcate decent este considerată semnul unei înapoieri morale. Acesta este rezultatul a o sută de ani de propagandă feministă, pentru că istoria fustei și a pantalonilor sau a fumatului la femei se confundă în ultima sută de ani cu propaganda feministă și cu „apărarea drepturilor femeii împotriva încorsetărilor ideologice ale religiei și a prejudecăților sociale”.

Exploatarea femeii. Într-o discuție pe care Aaron Russo a avut-o cu unul dintre membrii clanului Rochefeller[31], pe care l-a întrebat de ce a susținut drepturile femeilor, adică feminismul, miliardarul i-a răspuns sec că au făcut-o pentru a pune cealaltă jumătate a populației planetei (adică femeile, care în epocă erau casnice) la muncă și a le taxa.

Aceste cuvinte ne scutesc de prea multe comentarii. Sub pretextul „șanselor egale” cu bărbații, feminismul a scos femeile din sanctitatea căminului lor, unde erau iubite și respectate, unde aveau grijă de familie și de educația și buna creștere a copiilor lor, și le-a aruncat în câmpul muncii, pentru ca de pe urma muncii lor să profite conducătorii oculți ai lumii. Restul este propagandă, marketing și strategie de manipulare.

Falsa egalitate în drepturi. Despre egalitatea ontologică a femeii cu bărbatul în ochii lui Dumnezeu am vorbit în primul capitol și am și demonstrat-o prin cugetarea unor sfinți ai Bisericii. Egalitatea juridică a femeii în fața legii și a societății nu o punem în discuție, pentru că este un fapt unanim acceptat.

Feminismul afirmă că luptă pentru libertatea femeilor și pentru egalitatea acestora în drepturi cu bărbații. Realitatea din teren însă le contrazice, deoarece

constatăm că scopul nu este egalitatea, ci supremația femeilor asupra bărbaților și reducerea acestora din urmă la un statut derizoriu.

Pseudopreoția feministă. Feminismul a pătruns adânc și în viața organizațiilor de extracție creștină din Occident și chiar în Biserica Ortodoxă, la nivelul slujirii clericale. Cerința din ce în ce mai presantă de a fi hirotonite femei ca „preoți" sau „episcopi" este un reflex al acestei ideologii, iar sub imperiul ereziei ecumeniste care a cuprins lumea protestantă și papistașă, dar și majoritatea covârșitoare a ierarhiei ortodoxe, acest deziderat feminist se pune în aplicare, în disprețul desăvârșit al Scripturii, al practicii apostolice și patristice, care au statuat că femeia se naște prin bărbat în lume, prin apa Botezului, săvârșit de un preot obligatoriu bărbat, iar bărbatul se naște prin femeie, așa cum am arătat în primul capitol. Că este așa ne spune Sfântul Apostol Pavel, când spune că „episcopul să fie fără de prihană, *bărbat al unei singure femei*" (1Tim. 3,2), prin extensie această cerință extinzându-se și la preoți și diaconi. Motivarea cererii feministe de hirotonire a femeilor pe motiv că în Biserică au existat diaconițe este fără temei, deoarece diaconițele nu aveau o slujire sacramantală, ci una administrativă.

Feminismul merge până acolo cu blasfemia încât a elaborat și o Biblie a femeilor, în care numele Persoanelor Sfintei Treimi și pronumele cu care acestea sunt descrise au fost schimbate cu unele feminine.

Este posibilă existența unei femei creștine în societatea feministă?

Răspunsul cel mai simplu la această întrebare este dat de evidența existenței foarte multor femei creștine în lume. Problema este calitatea creștină a acestora, sau, mai bine spus, în ce măsură sunt afectate, conștient sau nu, femeile creștine din ziua de astăzi de această ideologie demonică care a cuprins toate societățile lumii.

În această lume, femeia creștină trebuie să fie foarte atentă să elimine din viața sa toate posibilele influențe ale acestei mentalități, fiind evident că nu poți să îți trăiești viața după principiile demoniței Lilith și să te rogi pentru ajutor Maicii Domnului.

Revenirea la starea pe care Dumnezeu i-a dat-o femeii creștine este obligatorie pentru a nu cădea în latura cealaltă a modelului demonic propus de feminism. Prin aceasta nu cerem femeilor să își părăsească activitățile pe care le au și să „se întoarcă la cratiță", cum ar spune propaganda feministă, ci le sfătuim să își armonizeze activitățile de zi cu zi și prioritățile în viață cu comandamentele expuse pe larg în prima parte a acestui studiu, pentru ca astfel să își îndeplinească și datoriile sociale pe care și le-au asumat, și pe cele care le conduc la mântuire.

Dacă o femeie lucrează și, în același timp, este respectuoasă, își respectă soțul, respectă cerințele lui Dumnezeu de la ea, naște copii și are grijă de copiii săi, îi educă în spirit creștin, acea femeie e vrednică de toată admirația. Dar dacă preocuparea pentru carieră o face să își neglijeze copiii sau chiar să nu îi mai nască defel, iar dacă îi naște să îi încredințeze spre educare unor străini sau statului globalist, atunci ar trebui să se gândească dacă este prioritară viața veșnică sau viața pământească trecătoare ca și cariera profesională, pentru că în acest mod de viață nu le poate dobândi pe amândouă.

Această tensiune între poruncile lui Dumnezeu și modelul de viață al lumii acesteia ar trebui să o însoțească mereu pe femeia creștină în această epocă, pentru a nu cădea pradă modelului demonic propus de propaganda feministă, care nu poate fi mântuitor.

Cum trebuie să fie preoteasa în epoca feminismului?

Dacă pot exista femei creștine în această epocă cumplită de demonizare a femeii, atunci fără discuție unele dintre ele se pot învrednici de statutul de preotese, adică de soții ale celor care aspiră la rangul cinstit de învățători ai poporului credincios.

În vorbirea curentă se spune: „casa preotului are pereți de sticlă", adică este foarte transparentă, în sensul că toate faptele preotului și ale casnicilor săi sunt supuse atenției și criticilor credincioșilor.

Un rol deosebit în păstrarea familiei preotului ca o familie cinstită și respectabilă trebuie să îi revină preotesei, cea care are sarcina de a educa copiii și de a-i fi preotului cel mai important sprijin, atât în activitatea misionară, cât și în cea de familie.

În familiile preoțești din Moldova, atât din Moldova din stânga, cât și din cea din dreapta Prutului, există o tradiție multiseculară de model de comportament în parohie, în societate în general. Pentru a exemplifica, fie-mi permis să citez cuvintele unui străin, Comitele d'Hauterive[32], care, în a doua parte a secolului al XVIII-lea, a deținut funcția de secretar al domnitorului de atunci al Moldovei și a scris o prezentare a țării, în care a consemnat starea preoțimii de atunci.

Despre rolul familiei creștine în păstrarea dreptei credințe în Moldova spune:

Credința în Moldova face parte din creșterea casnică. Părinții și mamele învață pe copiii lor tot ce au învățat și ei printr-o asemenea datină. Preoții nu au niciun amestec în această învățătură și nu sunt deloc de vină pentru credințele deșarte pe care o neștiință de veacuri le-a amestecat cu curăția credinței.

Nu știm ce anume o fi însemnat pentru acest abate papistaș trăitor în plină epocă iluministă „credințele deșarte" ale credincioșilor moldoveni de atunci, dacă se va

fi referit chiar la Ortodoxie, care, pentru un papist, ar putea fi „credințe deșarte”, sau la anumite superstiții păstrate în credința populară până azi, dar observăm, din acest citat, că, împreună cu ele, familia transmitea și *curăția credinței*, ceea ce din păcate în zilele noastre nu se prea întâmplă. Mai observăm că credința se transmitea pe cale de tradiție orală familială, fără ca preotul să intervină în acest proce.

Și atunci, care era rolul preotului? Ne spune același autor, care, în linii mari, are cuvinte măgulitoare despre preoți, surprinzător, spuneam, pentru spiritul epocii la un francez, dacă ne gândim că în doar câțiva ani în Franța izbucnea revoluția masonică, având ca o caracteristică fundamentală o ură viscerală față de preoți și Biserică. Iată ce spune despre preoți[33]:

> *Obiceiul le încredințează sarcina de a dirigui rugăciunea și ei îndeplinesc toate amănuntele acestei îndatoriri cu osârdie și fără gând de câștig.*
>
> *Ei au paza bisericii și grija de a o îndestula cu lucrurile trebuincioase pentru slujba bisericească; îndatoririle lor cetățenești sunt să plătească o dare pe an episcopului în eparhia căruia își fac slujba; după ce își îndeplinesc aceste datoriri obștești, ei intră în rândurile enoriașilor lor, cărora le dau pildă de răbdare și muncă. Sunt cei mai buni părinți, cei mai buni soți, cei mai buni săteni ai ținutului; rareori îi vei vedea supărând pe ispravnici cu pârile sau nemulțumirile lor. Nu-i găsești niciodată în cârciumi, nici în horilcăriile satului. Poate că aceste pilde care bat la ochi sunt în stare să înrâurească mai mult asupra sătenilor, decât învățăturile prin viu grai, care nu sunt nici ascultate, nici înțelese.*

Am optat pentru această mărturie istorică, ieșită sub formă de memoriu din pana unui slujbaș vremelnic al statului moldovean, mai curând decât pentru un tratat teologic despre viața de familie a preotului, deoarece conținutul tratatelor de teologie pe această temă sunt îndeobște cunoscute.

Din aceste relatări, ale unui ochi străin, deci imparțial, vedem cum arăta familia preotului chiar într-o epocă feudală, în care preocuparea învățătorească era

inexistentă, deoarece nu avea nicio înrâurire asupra poporului. În acea epocă însă, *familia exemplară a preotului* era modelul după care se ghidau toți credincioșii satului.

Cu alte cuvinte, *preotul moldovean din secolul al XVIII-lea predica Ortodoxia prin Ortopraxie*, făcându-se un exemplu de urmat pentru tot satul și de admirat pentru funcționarii statali, care își exprimă mulțumirea că preotul nu le dă bătaie de cap, ceea ce înseamnă, în subsidiar, că nici credincioșii, care îl urmează pe preot, nu fac astfel de probleme.

O astfel de predicare vie a Evangheliei lui Hristos preotul o putea face doar cu ajutorul unei presbitere/preotese care și-a înțeles menirea și care a contribuit la pastorația soțului ei, îngrijindu-se de casă, de copii, fiind un model de comportament pentru femeile din localitate, într-o epocă în care ascultarea față de soț era un lucru de la sine înțeles.

Succesul unei astfel de pastorații, la nivel de țară, și-a pus amprenta asupra caracterului general al poporului din Moldova, iar acest lucru, în mod simbiotic, a asigurat Bisericii Ortodoxe din Moldova de atunci un cler de foarte bună calitate morală. Că este așa, ne confirmă același autor[34]:

> *Starea bisericească se alege de obicei dintre țăranii moldoveni, și aceștia aduc cu ei în această stare buna înțelegere și blândețea care sunt în firea lor.*

Cum buna înțelegere și blândețea sunt virtuți creștinești care se cultivă prin efort îndelungat, putem vorbi despre o pastorație de succes, chiar și într-o epocă în care accentul nu se punea pe informație culturală sau științifică, ci pe trăire duhovnicească profundă.

Extragem așadar o îndatorire de seamă pe care soția preotului trebuie să o aibă în orice loc și timp, și anume *grija de căpătâi ca propriul comportament și buna creștere a familiei sale să fie model de urmat pentru toți locuitorii parohiei și, prin extensie, pentru toți locuitorii cu care aceasta intră în contact.* Cum vremurile s-au schimbat, iar în această epocă a informației credincioșii au nevoie de cineva să le predea dreapta credință, care nu se mai transmite prin „biserica cea mică”,

familia, preoteasa trebuie să fie pregătită să ofere, și sub acest aspect, sprijinul său preotului, în măsura în care îi este îngăduit și posibil.

Dacă luăm în calcul și tot ce am vorbit despre feminism în acest studiu, tragem concluzia că, într-o epocă în care în societate există un cult demonic ce atacă mentalitatea femeilor cu scopul programatic de a le revolta împotriva lui Dumnezeu, iar că cele mai multe dintre femei nici măcar nu își dau seama că mentalitatea lor este modelată pentru a fi împotriva voii lui Dumnezeu, *preoteasa ortodoxă este cea mai potrivită persoană pentru a fi o adevărată apostoliță a rânduielii pe care Dumnezeu i-a pus-o femeii în general, celei creștine, în mod special, atât prin comportamentul său personal, ca femeie și soție, cât și prin transmiterea acestei voi a lui Dumnezeu*, așa cum este ea în scrierile Scripturii și în cugetarea Sfinților Părinți și cum am încercat să o sintetizez în acest modest studiu.

Note.

[1] O explicare exhaustivă, care nu face obiectul acestui studiu, a ce înseamnă chipul și asemănarea lui Dumnezeu, recomandăm în Sfântul Grigore de Nyssa, *Scrieri partea a doua*, EIBMBOR, București, 1998, pp. 15-92.

[2] În *Omilia despre Rai*, Sfântul Vasile cel Mare insistă asupra acestui termen, care arată că omul nu a fost creat din nimic, ci dintr-o materie preexistentă, cum ne și spune cartea Facerea. Creat din nimic este duhul, spune fântul, care se unește cu ceea ce este plăsmuit, adică cu trupul (Sfântul Vasile cel Mare, *Scrieri exegetice și dogmatice*, Basilica, București, 2011, p. 342).

[3] Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omilii la Facere (I)*, EIBMBOR, PSB 21, București, nr. 1987, p. 202.

[4] Sfântul Ambrozie al Milanului, *Tâlcuire la Sfânta Scriptură*, EIBMBOR, București, 2007, p. 107.

[5] Faptul că anumite societăți au interpretat astfel rolul femeii în familie, inclusiv în societatea romană, care e modelul de „democrație și justiție” al „lumii civilizate” occidentale, se datorează întunecării spirituale a minții lor și nu poate fi decontat de societatea ortodoxă, care nu a făcut astfel de greșeli.

[6] Sfântul Ambrozie al Milanului, *op. cit.*, p. 202.

[7] Sfântul Teofilact al Bulgariei, *Tâlcuirea Epistolelor către Galateni, Efeseni, Filipeni și Coloseni*, Sophia, București, 2019, p. 191.

[8] Sfântul Teofilact al Bulgariei, *op. cit.,* p. 196.

[9] *Biblia comentată, Noul Testament*, ediție revizuită, redactată și comentată de Bartolomeu Valeriu Anania, EIBMBOR, București, 1993, p. 336, nota 2.

[10] https://www.ioanguradeaur.ro/606/omilia-ix-2/.

[11] Sfântul Teofilact al Bulgariei, *Tîlcuirea Epistolelor către Tesaloniceni, Timotei, Tit și Filimon*, Sophia, București, 2019, p. 155.

[12] *Ibidem*, p. 157.

[13] Sfântul Teofilact spune că expresia „pentru îngeri" se referă fie la îngerii păzitori, care se scârbesc de neorânduiala femeii, fie la slujitorii Bisericii (Sfântul Teofilact al Bulgariei, *Tâlcuirea Epistolei întâi către Corinteni și a Epistolei a doua către Corinteni*, Sophia, București, 2019, p. 153).

[14] Sfântul Teofilact ne arată că femeia este slava bărbatului pentru că arată supunerea sa față de el, pe când bărbatul este slava lui Dumnezeu ca stăpânitor al întregii creații, iar prin descoperirea capului arată că are și ascultarea femeii (Sfântul Teofilact al Bulgariei, *op. cit.*, p. 153).

[15] Sfântul Sfântul Teofilact al Bulgariei, *Tâlcuirea Epistolei întâi către Corinteni și a Epistolei a doua către Corinteni*, Sophia, București, 2019, p. 153.

[16] **Omilia XX la Efeseni pag.62 146D (Roth pag.61 PNPN I, XIII, pp.150-151).**

[17] **Omilia XX la Efeseni, PG 62.147C (PNPN 1, XIII, p. 151).**

[18] ***Despre feciorie*, LIV, SC 125, p. 302 (Shore, pp. 88-89). Vezi si Omilia XX la Efeseni, PNPN 1, XIII, p. 144.**

[19] **Omilia XX la Efeseni, PG 62. HOD (PNPN 1, XIII, p. 146).**

[20] David Ford, *op. cit.*, Editura Sophia, București.

[21] https://en.wikipedia.org/wiki/Lilith#Early_Rabbinic_literature.

[22] În anumite traduceri ale Bibliei ebraice, la Isaia 34,14 găsim referire la *Lilith* („bufnița”), termen pe care Biblia ortodoxă sinodală română îl traduce cu expresia “năluci de noapte”, o referire destul de interesantă care amintește de acest demon ce umblă noaptea. În traducerea latină a Bibliei, *Vulgata*, este folosit termenul *lamia*, preluat din mitologia greco-romană, desemnând un monstru care ucide copii și care bântuie noaptea.

[23] După o relatare din cartea *Zohar*, Lilith ar fi fost un duh rău, care a trăit împreună cu Adam, în perioada în care acesta avea o formă „androgină”, adică era lipit de Eva în același trup. Când Eva a fost separată și a devenit soția lui Adam, Lilith ar fi dispărut. https://www.linkedin.com/pulse/lilith-real-story-why-its-mistake-make-icon-jewish-feminism-levine.

[24] Discurs al Avvivei Cantor-Zuckoff, membru fondator al Consiliului Editorial Lilith, Organizația Feministă Iudaică și Uniunea Sionist Socialistă, în Pinelopi Diamantopoulos, *Lilith, the Queen of the Night and Her Influence on Feminism*, 2015, f.e., f.p., care poate fi găsit pe siteul numit https://www.academia.edu/30840060/Lilith_and_her_influence_on_feminism).

[25] Pinelopi Diamantopoulos, *op. cit.*

[26] https://www.linkedin.com/pulse/lilith-real-story-why-its-mistake-make-icon-jewish-feminism-levine.

[27] ***Ibidem.***

[28] https://revistagolan.com/fiicele-lui-lilith/. Cine dorește să citească exact relatarea din lucrarea *Alfabetul lui Bin-Sara*, unde apare relatarea despre relația lui Lilith cu Adam, poate să o găsească pe această pagină.

[29] https://saccsiv.wordpress.com/2014/10/17/video-sarea-pamantului-protoiereul-nicolae-ragozin-si-ceva-despre-vremea-cand-nu-vom-mai-merge-la-biserica-profetie-cand-il-vor-ingropa-pe-lenin-va-veni-antihristul/.

[30]

https://www.google.com/amp/s/www.cbsnews.com/amp/news/the-history-of-skirts/.

[31] https://www.youtube.com/watch?v=0Tgk7YH5PyM.

[32] Comitele d-Hauterive, *Memoriul asupra vechii și actualei stări a Moldovei, prezentat lui Alexandru Vodă Ipsilante, Domnul Moldovei la 1787*, Editura Vicovia, , Bacău, 2021, p. 149.

[33] *Ibidem*.

[34] *Ibidem*, pp. 157, 159.